

અનુપમની હે અમૃતધારા...!

~ સદ્ગુરુ સાધુ પરમ પૂજ્ય અશ્વિનદાદા

‘હું ભક્ત તું ભગવંત, રુદિયે થયો સંબંધ’ કીર્તનનું નિરૂપણ
૧૪ જુલાઈ ૨૦૨૫, ‘અક્ષરમહોલ’, તપોભૂમિ બ્રહ્મજ્યોતિ, મોગરી

મંદિરમાં હું દાખલ થયો ત્યારે કીર્તન ગવાતું હતું- ‘હું ભક્ત તું ભગવંત...’ ખૂબ સુંદર મધુર અવાજ અને હૃદયની ભાવનાથી સંતો-ભક્તો સાથે મળીને કીર્તન ગાતા હતા. આ પ્રાર્થના સિવાય બીજી પ્રાર્થના શું કરવાની હોય ! આ જ કીર્તન કે જે મારી શ્રી ઠાકોરજી મહારાજ ને ગુરુદરિ શ્રી સાહેબજીના શ્રી ચરણોમાં ધરવાની પ્રાર્થના છે તે અહીંયાં વાંચી સંભળવાનું છે.

મૂરતિથી શાંતિ મંદિરમાં, દરિથી હૈયામાં, દિવ્ય દિવ્ય રહે દિવ્યતા જો, પ્રગટે પ્રભુતા...! શ્રી અક્ષરપુરુષોત્તમ ઉપાસનાનો સિદ્ધાંત-ભગવાન મને સદા દિવ્ય, સાકાર, પ્રગટ અને પ્રત્યક્ષ સ્વરૂપે મળ્યા છે. તો આપણે ઈષ્ટદેવ તરીકે, ઉપાસ્યદેવ તરીકે આપણા ભગવાન શ્રી સ્વામિનારાયણને શ્રી મંદિરજીમાં પધરાવ્યા છે; એ મૂર્તિ છે. અને એવા જ એ મૂર્તિને અખંડ ધારીને મનુષ્ય શરીરમાં વિચરતા પ્રગટ ગુરુદરિ સંતભગવંત સાહેબદાદા આપણને મનુષ્ય આકારે મળ્યા છે. એ બંનેને વિશે આપણને જો સંપૂર્ણ દિવ્યભાવ થઈ જાય તો આપણા સમગ્ર તંત્રમાં પણ દિવ્યતા વ્યાપે. અને પછી આપણા બોલવા-ચાલવા, બેસવા-ઊઠવા, હરવા-ફરવા, ખાવા-પીવાની સઘળી ક્રિયાઓના માધ્યમ દ્વારા, જેમ અત્યારે ગુરુદરિ સાહેબદાદાની મનુષ્યલીલા દ્વારા પ્રભુતા પ્રગટે છે તેવી અંતિમ સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરી શકાય.

કીર્તનનું મુખ્ય સામગ્રી બાંધ્યું છે. ‘મૂરતિથી શાંતિ મંદિરમાં...’ મંદિર એ માત્ર ઈંટ-ચૂનાનું મકાન નથી, પણ એ પરમ શાંતિ અને ઠરવા માટેનું ધામ છે. ગુરુદરિ સાહેબદાદા કહે છે કે, ‘તમે ખાલી તમારા શરીરને અહીંયાં મંદિરમાં લાવીને બેસાડી દો, બાકીનું બધું એમની પર છોડી દો.’ તો ખરેખર એમનું વચન સત્ય છે. આ મંદિરમાં જે શાંતિનો અનુભવ થાય છે એ અહીં પધરાવેલા ઈષ્ટદેવની મૂર્તિને કારણે છે અને એમનાં દર્શન કરીને આપણા હૈયામાં પણ શાંતિ શાંતિ થાય છે. એટલે આગળ કહ્યું, ‘દરિથી હૈયામાં’-

એટલે સ્થૂળ અને સૂક્ષ્મ બંને ભાવમાં પ્રભુની હાજરી છે તો શાંતિ છે, પ્રેમ છે અને એના પરિણામે આનંદ છે.

આ કીર્તનમાં છેલ્લે ભાવના કરી છે કે, હું જ એવા મંદિરરૂપ બની જાઉં. ‘મારું માળખું તારું મંદિર, બનાવજે પ્રભુ.’ ‘માળખું’ એટલે તંત્ર, પંચભૂતનું-લાડકાં, ચામડાં ને ઈન્દ્રિયો દ્વારા બનેલું આ શરીર કે જેને આપણે ‘જંગમ તીર્થ’ કહીએ છીએ. સ્થાવર તીર્થ અને જંગમ તીર્થ ! આપણે સદ્ભાગી છીએ કે, બંને તીર્થસ્થાનમાં આપણને સદેહે રહેવાનો શ્રી ઠાકોરજીની કૃપાથી અદ્ભુત મોકો પ્રાપ્ત થયો છે ! પણ એનો આપણને લાભ ક્યારે મળે ? તો જ્યારે મૂર્તિને વિશે દિવ્યભાવ થાય અને મૂર્તિને ધારીને જે પ્રગટ ગુરુદરિ વિચરી રહ્યા છે તેમને વિશે પણ દિવ્યભાવ થાય તો એમના સંબંધે ને એમના અનુગ્રહથી આપણામાં પણ પ્રભુતા પ્રગટી જાય. આમ તો આપણે જગતના જીવ જગત સાથે ઓતપ્રોત થયેલાં છીએ, પણ આપણામાં જો પ્રભુતા પ્રગટાવવી હોય તો સ્થાવર અને જંગમ તીર્થ એ બંનેનો મહિમા અહીંયાં સમજાવ્યો છે. આપણે તો બ્રહ્મજ્યોતિ પરિસરમાં પ્રગટ ગુરુદરિ સાહેબદાદાની છત્રછાયામાં જ રહીએ છીએ. તો આપણા દ્વારા પ્રભુતા પ્રગટે એટલે કે, મારા વિચાર, મારી વાણી, મારા વર્તન દ્વારા મારા ગુરુની, મારા પ્રભુની સુવાસ પ્રસરે એટલે કે માલાત્મ્ય વધે એવું મારું જીવન બને એ આપણું લક્ષ્ય છે. એને ‘પ્રભુતા પ્રગટે’ એવા શબ્દોમાં અહીંયાં લખવામાં આવ્યું છે. એના માટેની પ્રાથમિક ભૂમિકા છે, ‘હું ભક્ત અને તું ભગવંત.’ હું ભક્ત છું, દાસ છું, સેવક છું, શિષ્ય છું અને તમે મારા ગુરુ છો. અને તે કેવા ગુરુ ?

‘ગુરુબ્રહ્મા, ગુરુર્વિષ્ણુઃ ગુરુર્દેવો મહેશ્વરઃ । ગુરુસાક્ષાત્ પરં બ્રહ્મ તસ્મૈ શ્રી ગુરવે નમઃ ॥’ તેવા ગુરુદેવને હું પ્રણામ કરું છું. જેઓ મારી ઉત્પત્તિ, મારી સ્થિતિ અને મારા વિસર્જનને સંભાળે છે એવા ભગવાનરૂપ, ભગવાનસ્વરૂપ તમે મારા ગુરુ છો. હું ભક્ત છું, તમે મારા ભગવાન છો.

‘રુદિયે થયો સંબંધ’ અમારો ને તમારો સંબંધ એ માત્ર શારીરિક સંબંધ નથી. મારો ને મારા ગુરુદેવ, મારા પ્રભુસ્વરૂપ સંત સાથેનો સંબંધ એ હૃદયથી હૃદયનો ભાવ છે. જેમને આપણે છાતીએ વળગાડીને મળીએ છીએ એની પાછળનો ભાવ પણ એ છે કે, તમારા હૃદયમાં જે ભાવ છે એ જ ભાવ મારા હૃદયમાં છે-જેને આપણા સત્સંગની ભાષામાં ‘સહૃદયતા’ કહેવામાં આવે છે. ‘સહૃદયતા’ના ઘણા અર્થ થાય છે, પણ એનો સૌથી ઊંચો આધ્યાત્મિક અર્થ એમ પણ કરી શકાય કે, જે પ્રભુ તમારા હૃદયમાં ઘબડી રહ્યા છે એમનો જ ઘબડાર મારું હૃદય પણ તમારા આશીર્વાદ ને કૃપાથી ઝીલી રહ્યું છે. એ એમના વિશેનો દાસભાવ થયો, સેવકભાવ થયો, શિષ્યભાવ થયો. અને એમના જેવા, એમનારૂપ થઈ ગયા હોવા છતાંય પણ હું તો એમનો દાસ છું, એમનો સેવક છું, તેઓ તો પરના પર છે ને મારું જે કંઈ પણ છે તે એમની કૃપાને કારણે છે એમ માનવું એ અક્ષરપુરુષોત્તમની ઉપાસનાનો સિદ્ધાંત છે-વિશિષ્ટદ્વિત સિદ્ધાંત છે. એ સિદ્ધાંતના સંબંધે હું ભક્ત છું અને તમે ભગવાન છો. અને આજન્મે મારો ને તમારો આશરીર દ્વારા હૃદયથી હૃદયનો સંબંધ બંધાયો છે.

તરુણ અવસ્થામાં આવ્યા ત્યારથી આપણે હૃદય દોરીને અંદર તીર મારવાનાં ચિત્રો દોરતાં આવ્યાં છીએ, જોતાં આવ્યાં છીએ અને એવું હૃદય વિંધાઈ જાય એવા પ્રેમની વાતો પણ સાંભળી છે. પણ અહીંયાં ભગવાનધારક સંત-મારા ગુરુ સાથે જે સંબંધ કરવાનો છે એ માત્ર દૈહિક, લૌકિક સંબંધ નહીં, પણ હૃદયથી સંબંધ કરવાનો છે. એના માટે આપણે કોઈ પ્રયત્ન નથી કરવાનો, તેઓ જ એમની મૂર્તિથી આપણને એમનામાં ખેંચે છે. તેઓ કોઈ ને કોઈ ક્રિયાના માધ્યમ દ્વારા આપણને મૂર્તિ આપે છે, જે ફક્ત મારા માટે છે. એક કીર્તન છે કે, ‘એવી મૂર્તિ તમે મને આપી પણ એ બીજાને કહેવામાં મેં એને ઓડી કાઢી.’ એ મારી કરીને મેં રાખી ના લીધી. એટલે હું જે ઘણી વખત કહું છું કે, આપણે બીજાને સત્સંગ કરાવવાનો નથી આપણે પોતે સત્સંગ કરવાનો છે.

જો તમને તમારા શરીરના માધ્યમ દ્વારા દિવ્યતા મનાઈ હોય, દિવ્યતા થઈ હોય અથવા દિવ્યતા કરવા તરફની આપણી રુચિ ને અભિગમ હોય તો જ એને ‘મૂર્તિ આપી’ એમ કહેવાય. શાસ્ત્રની ભાષામાં એને ‘લીલા’ કહેવાય. તેઓ તો પ્રભુધારક છે અને પોતાના સંબંધ-સંપર્કમાં આવનારાં ચૈતન્યોનાં હૃદયમાં પ્રભુ પધરાવવા માટે અને એનાથી આગળ હૃદયથી હૃદયનો સંબંધ જોડવા માટે તેઓ આપણને મૂર્તિ આપે છે. પણ એના માટે શિષ્યની-સેવકની તૈયારી હોવી જોઈએ, એની અભીપ્સા હોવી જોઈએ, એની ઈચ્છા થવી જોઈએ. પૂર્વના સંસ્કાર, માતા-પિતાના રૂડા સંસ્કાર ને પૂર્વનું સુકૃત હોય તો એવા પુણ્યશાળી જીવો આ કૃપા મેળવવાને માટે સદ્ભાગી થાય છે.

જેમ એક કીર્તનમાં આપણે પ્રાર્થના ગાઈએ છીએ કે, ‘મસ્તકના મુકુટ જેવો તારો સંબંધી, હું માનું એવી મનમાં ઈચ્છા તો મેં કીધી’ બસ, આવી ઈચ્છા થશે તો જરૂર એક દિવસ એ ઈચ્છાની પૂર્તિ પણ થશે અને સંબંધવાળા ભક્તો માથાના મુકુટ જેવા એટલે કે નિર્દોષ ને દિવ્ય મનાતા એટલે કે સ્વીકારાતા જશે.

એ જ વાત અહીંયાં પણ આવે છે કે, એ શિષ્ય, એ સેવક સુપાત્ર બન્યો કે જે આ કૃપાને ઝીલી શકે અને એના માટે એના પક્ષેથી એની પાસે જે કંઈ પણ છે તે એક અભીપ્સા છે, એક ઈચ્છા છે, એક ભાવ છે, ભાવના છે. કોઈકનું જોઈને, જાણીને કરવાની કે એ માર્ગે ચાલવાની પણ ઈચ્છા થઈ એ પૂર્વજન્મનાં સુકૃત છે. તો એ પ્રભુરૂપ ગુરુ શું કરે છે ? ‘મૂર્તિમાં ખેંચ્યો મુક્ત કરવા...’ માયાનો જીવ માયામાંથી ખેંચી અને મુક્ત કક્ષામાં મૂકવાનો એમ પણ એનું અર્થઘટન થાય. અને એના માટે એમણે પોતાની મૂર્તિ આપી.

‘મૂર્તિમાં ખેંચ્યો મુક્ત કરવા, ક્યો ન તેં વિવંબ...’ એક વખત ચૈતન્ય ઝપટમાં આવે પછી તેઓ એક પણ ક્ષણ વેડકતા નથી, ‘વિવંબ’-મોડું કરતા નથી. કારણ કે, એમના જીવનમાં આગસ નથી, પ્રમાદ નથી તેથી પ્રભુની સેવા માટે જે પળે જે કરવાનું હોય એ તેઓ તત્ક્ષણ જ કરી દે છે. જ્યારે આપણને શિષ્ય તરીકે શિખવાડવું પડે છે કે, આગસ મૂકો, પ્રમાદ મૂકો, ગાફલાઈ મૂકો. જેમણે મૂક્યાં છે તેઓ આપણને કલી શકે છે કે, તમે પણ મૂકો તો ભગવાનના સુખે સુખિયા થઈ જશો. એટલે અહીંયાં બહુ સુંદર શબ્દપ્રયોગ ક્યો છે - ‘ક્યો ન તેં વિવંબ’-મોડું કરતા નથી. ‘કલ કરો સો આજ કરો, આજ કરો સો અબ, મૂળ વિનાનું ધોકડું, ઢળી પડશે ઢબ તો કરેગા કબ ?’

‘સર્વોપરી તું સર્વવ્યાપી, પ્રાર્થુ શીશ નામી, જેવા છો તેવા ઓળખાજો એ, પ્રાર્થના રે’ મારી.’ ‘સર્વોપરી તું સર્વવ્યાપી’-ભગવાન સદા દિવ્ય, સાકાર, પ્રગટ ને પ્રત્યક્ષ છે. કણકણમાં ને ઘટઘટમાં તેઓ બિરાજી રહ્યા છે એટલું જ નહીં, વ્યાપી રહ્યા છે ને કાર્ય કરી રહ્યા છે. ભગવાનના પરમ તત્ત્વને સર્વોપરી ને સર્વવ્યાપી કહેવામાં આવે છે. આજે મને એક મેસેજ આવ્યો છે કે, ‘તમે સ્વીકારો કે ના સ્વીકારો, પણ જે થાય છે એ તમારા સારા માટે જ થાય છે, તો સ્વીકારી લેવું એ હલાપણનું કામ છે.’ એ વાતને આપણી સત્સંગની ભાષામાં એમ કહેવામાં આવે છે કે, હરિને આપણી ઉપર બહુ હેત છે એટલે આપણું રૂડું થાય, ભલું થાય, આપણે આધ્યાત્મિક રીતે આગળ વધીએ, મૂર્તિની સાથે એકરૂપ થઈએ એટલે તેઓ જ આપણી આજુબાજુ બધું કરી-કરાવી રહ્યા છે.

‘સર્વોપરી તું સર્વવ્યાપી’-સર્વમાં તેઓ વ્યાપેલા છે અને સર્વોપરી છે, સર્વ સત્તાધીશ છે. બીજા કરતાં મોટા એમ સરખામણીમાં સર્વોપરી નહીં, પણ મારા જીવનમાં તમે જ સર્વોપરી છો, સર્વશ્રેષ્ઠ છો, ઉત્તમ છો અને તમે મને જ્યાં અને જેમની સાથે રાખ્યો છે એ સૌથી વધારે સારું અને સાનુકૂળ છે એમ જે સ્વીકારે છે તે શિષ્ય છે, તે ભક્ત છે, તે સેવક છે.

‘પ્રાર્થુ શીશ નામી’-શીશ નમાવીને હું તમને પ્રાર્થના કરું છું. ‘શીશ’-શરીરનો એક ભાગ, જેને માથું કહેવામાં આવે છે. જેની અંદર મગજ રહેલું છે, પણ જે દેખાતું નથી. મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત ને અહંકાર એ ચારેયનો જ્યાં વાસ છે તે મસ્તક. એટલે મસ્તક બહુ અગત્યનું છે. એટલે જ આપણે મંદિરમાં આવીને નતમસ્તક થઈને પ્રણામ કરીએ છીએ. ‘નત’ એટલે નહીં, હું મને ગણતો નથી, તમને જ ગણું છું, તમે જ મુખ્ય છો, તમે જ સર્વોપરી છો, તમારી આગળ હું કાંઈ નથી - એવો જે પોતાની જાતને વિશે ભાવવાય છે તે નતમસ્તક થયો એમ

કહેવાય. સંસ્કૃત-દેવભાષામાંથી ઊતરી આવેલી આપણી ગુજરાતી માતૃભાષા એ શબ્દને જ સમજીએ તો આખો જે ભાવ છે તે આપણને ખબર પડે છે. કેટલાક પંડિતોએ એમ કહ્યું છે કે, તમે ‘પગરખાં’ મંદિરની બહાર કાઢીને આવો છો, પણ ભેગા ‘અભરખા’ પણ બહાર કાઢીને આવો તો નતમસ્તક થવાય. અભરખા ભેગા લઈને આવ્યા હોય એનાથી નતમસ્તક થવાય નહીં.

‘જેવા છો તેવા ઓળખાજો એ, પ્રાર્થના રે’ મારી.’ કાયમ માટેની મારી પ્રાર્થના છે કે, તમે જેવા છો એટલે આપણે એમને જે રીતે ઓળખ્યા છે, આપણે જે રીતે જાણ્યા છે, આપણી બુદ્ધિ, આપણી માન્યતાના ચોકઠામાં આપણને ફીટ થાય એ રીતે આપણે માન્યા છે; પણ ખરેખર તો એનાથી તેઓ ખૂબ વિશાળ અને ખૂબ મોટા છે એટલે મારી કાયમની આ પ્રાર્થના રહેશે. યોગીબાપા પણ હંમેશાં એમ કહેતા કે, ‘હે શાસ્ત્રીજી મહારાજ ! તમારું જેવું છે તેવું સ્વરૂપ ઓળખાવજો.’ યોગીબાપાએ આપણને એ પણ શિખવાડ્યું કે, જે ગુરુ પાસે આપણે રહીએ છીએ એ પ્રભુનું સ્વરૂપ છે એવું આપણને મનાતું નથી એટલે આપણી કાયમની પ્રાર્થના રહે છે કે, ‘તમારું જેવું છે તેવું સ્વરૂપ ઓળખાવજો.’ શાસ્ત્રની ભાષામાં તેઓ પ્રભુનું સ્વરૂપ છે, ગુણાતીત સંત છે અને આપણા માટે પ્રગટ ગુરુદરિ છે; તો કાયમ માટે એ મારી પ્રાર્થના રહે કે, તમે જેવા છો તેવા મને ઓળખાજો.

ભગવાન શ્રી કૃષ્ણએ અર્જુનને વિરાટ સ્વરૂપે દર્શન આપ્યું. અર્જુન જે શ્રી કૃષ્ણને ઓળખતા હતા એ શ્રી કૃષ્ણ અને વિરાટ સ્વરૂપે શ્રી કૃષ્ણએ યુદ્ધની ભૂમિ ઉપર અર્જુનને જે દર્શન આપ્યું તે બેની વચ્ચે ભેદ છે. અને મનુષ્ય તરીકે એ ભેદ અર્જુન સહન કરી શકતો નથી એટલે પ્રભુને પ્રાર્થના કરે છે કે, ‘તમે જેવા હતા તેવા થઈ જાવ તો મને તમારી મૂર્તિનાં દર્શનનું સુખ મળે અને તમારી સાથે હું વાર્તાલાપ કરી શકું.’ એમ, આપણા પ્રગટ ગુરુદરિનું એટલું મોટું વિરાટ સ્વરૂપ છે કે, એમની સત્તા, એમનું સામર્થ્ય, એમનું ઐશ્વર્ય, એમનો પ્રતાપ, એમનો પ્રભાવ, કે જેની આપણે વ્યાખ્યા કરીએ છીએ એનાં છૂટક છૂટક દર્શન આપણને ક્યાંક ને ક્યાંક, કોઈ પ્રસંગે, કોઈક નિમિત્તે કરવાનો અદ્ભુત લાભ મળ્યો છે ! અને ત્યારે આપણે સ્વીકાર્યું છે કે, યોગીબાપાએ જે કહ્યું હતું કે, ‘તમે જે ધારશો તે થશે’ એ સાચું છે. પણ પાછું ભૂલી જઈએ છીએ ને પાછા આપણે એમને આપણા જેવા જ માની એમની સાથે રમીએ-જમીએ, હરીએ-ફરીએ, વાતચીત કરીએ-મળીએ છીએ. તેઓ આપણી ખબર પૂછે ને આપણે એમની ખબર પૂછીએ છીએ એટલે સહજભાવમાં, મનુષ્યભાવમાં આવી જઈએ છીએ; પણ એમનું દર્શન તો તેઓ કરાવે જ છે.

ફરીથી શબ્દપ્રયોગ કરું. એમની સત્તા, એમની સામર્થ્ય, એમનું ઐશ્વર્ય, એમનો પ્રતાપ, એમનો પ્રભાવ ને એમણે બોલેલા આશીર્વાદના શબ્દોની તાકાત ! એ બધાનો આપણે ક્યારેક ને ક્યારેક આપણા જીવનમાં કોઈ પ્રસંગે અનુભવ કર્યો હશે, જે આપણે સૌની વચ્ચે વહેંચ્યો હશે. ને એ બધાનો સરવાળો કરીએ તોય હજુ એ દર્શન પૂરું થઈ શકતાં નથી. અને એટલે ‘શ્રુતિ’માં જે કહ્યું, ‘ૐ પૂર્ણ મદઃ પૂર્ણમિદં પૂર્ણાત્ પૂર્ણમુદયતે । પૂર્ણસ્ય પૂર્ણમાદાય

પૂર્ણમેવાવશિષ્યતે ॥’ પૂર્ણમાંથી પૂર્ણ લઈ લઈએ તો પણ પૂર્ણ જ બચે છે એવા તમે પૂર્ણ છો; એ આપણી પ્રાર્થના છે ! તો તેઓ કેવા હશે ! એના માટેની આપણી કાયમ માટેની પ્રાર્થના છે કે, તમે જેવા છો તેવા મને ઓળખાજો.

આપણે બીજાને સ્વરૂપ ઓળખાવવા નીકળી પડ્યા છીએ કે, જુઓ, અમારા સાહેબ કેટલા મોટા છે ! અમારા ગુરુ કેટલા મોટા છે ! એમણે કેવાં મોટાં મોટાં કામો કર્યા છે ને એમના દ્વારા કેવા મોટા મોટા પ્રોજેક્ટ ચાલી રહ્યા છે ! આપણે મન જેની મોટપ છે એને માધ્યમ બનાવીને આપણે બીજાની આગળ એની રજૂઆત કરીએ છીએ અને આપણા માટે એ માપદંડથી તેઓ મોટા છે. એટલે સાહેબદાદા આપણને ઘણી વખત કહે છે કે, આપણને સાધુ ઓળખતાં જ આવડતું નથી. જેમની પાસે ગાડીઓનો કાફલો હોય, જેમની પાસે વૈભવી ઈમારતો હોય, જેમના હજારો શિષ્યો હોય એને આપણે મોટા માની લઈએ છીએ. પણ ‘મને જે મળ્યા છે એ જ મારા માટે મોટા ને સર્વોપરી છે’ એમ માનવું બહુ અઘરું થઈ પડે છે.

‘પૂર્ણ પ્રાપ્તિ થયાનો મુજબ, રહે પરમ આનંદ...’ મારે માટે તો વિદ્યાની પ્રાપ્તિ પણ તમે છો, ધનની પ્રાપ્તિ પણ તમે જ છો. ‘ત્વમેવ માતા ચ પિતા ત્વમેવ, ત્વમેવ બન્ધુશ્ચ સખા ત્વમેવ । ત્વમેવ વિદ્યા ચ દ્રવિણં ત્વમેવ, ત્વમેવ સર્વં મમ દેવ દેવ ॥’ એવું આપણા ગુરુને-પ્રભુને-સાહેબદાદાને કહેવાનું કે, તમે મળ્યા એટલે મિત્રો-ભાઈબંધ મળી ગયા, ભાઈ મળી ગયા, માતા-પિતા મળી ગયાં, વિદ્યા મળી ગઈ, લક્ષ્મી મળી ગઈ; બધું એક જ ઠેકાણેથી મળી ગયું. એવી આ એક જ જગ્યા છે, એવી આ એક જ દુકાન છે કે જ્યાં બધું મળે. પણ, એ પૂર્ણ પ્રાપ્તિનો મને પોતાને અહેસાસ થવો જોઈએ. મને જ અહેસાસ ના હોય એટલે ખૂટતું બીજે શોધવા નીકળું તો ક્યાંથી પ્રાપ્તિ થાય ?

બહુ સુંદર શબ્દો છે ‘પૂર્ણ પ્રાપ્તિ થયાનો મુજબ, રહે પરમ આનંદ.’ જેને આ અહેસાસ થઈ ગયો હોય. જેને પોતાના દિલની અંદર એની સભરતા હોય. ‘અહેસાસ’ એટલે હોવાનો ભાવ-કલ્પના નહીં, ધારણા નહીં. અહીં ધારવાની વાત નથી, અહીં તો નક્કર એકડો માંડવાની વાત છે. પછી એની પાછળ જેટલાં મીડાં ચઢાવો એટલી એની કિંમત વધતી જાય છે. અહેસાસ થવો જોઈએ, અનુભવાવું જોઈએ. એની કૉન્સ્ટન્ટ એન્ડ કન્ટિન્યૂઅસ અવેરનેસ રહેવી જોઈએ તો એ અહેસાસ છે ! પછી એ આનંદ શોધવા જવાનો રહેતો નથી. કોઈ ચીજ, વસ્તુ, પદાર્થમાં - ક્યાંય એ આનંદ નથી, એ આનંદ તમારી અંદર જ છે; એવો જેને અહેસાસ રહ્યા કરે એને એવા પરમ આનંદની પ્રાપ્તિ થાય છે. એ આપણી ઝંખના છે, એ માટેનો આપણો પ્રયત્ન છે અને એ કેવી રીતે થાય છે તે આગળ આગળ તેઓ સમજાવતા જાય છે.

૮૩ વર્ષ પૂરાં કરીને ૮૪મું વરસ બેસશે ત્યારે માગવા જેવું ને પામવા જેવું જે છે તેવી ખૂબ સુંદર આ પ્રાર્થના શ્રી ઠાકોરજી મહારાજને ધારીને જે રહ્યા છે એવા મારા ગુરુદરિ સાહેબદાદાના શ્રી ચરણોમાં ધરીને આપ સર્વને વિશે આભાર અને ધન્યતાની લાગણી વ્યક્ત કરું છું !

સર્વને ભાવભર્યા હૃદયથી પ્રણામ સાથે જય શ્રી સ્વામિનારાયણ !

